

Kiszely István

HONNAN JÖTTEK A HONFOGLALÓK?

Eredetkutatás, biokémiai módszerekkel

Egy etnikumot nyelve, kultúrája és főbb testi adottságai határoznak meg. Az utóbbival foglalkozik a biológia egyik ága, az antropológia. A különböző népek eredetét, vándorlását, kapcsolatait és keveredését más népekkel több tudomány vizsgálja. Meghatározó szerepe van a történeti antropológiának, amennyiben leglassabban a testi adottságok változnak meg. A biológia úgy tanítja, hogy mintegy negyven (40) generáció alatt „kódolódik” át egy népcsoport génállománya, ha új környezetben más hatások érik. Ez időben kb. 1200 évet jelent. Ennyi idő alatt az eredeti külső típusjegyek letompulnak, de vannak olyan biológiai ismérvek, amit az embertan még sokáig regisztrálni tud.

Miután Karl Landsteiner, 1901-ben felfedezte – a róla elnevezett – ÁBO-ás vércsoportrendszert, a Hirsfeld testvérek – Mendel nyomán – megállapították, hogy az allélok (gén párok, amelyek ugyanazt a tulajdonságot határozzák meg) gyakorisága népcsoportok szerint rendszeresen és döntően különbözik. Landsteiner az orvostudomány új korszakát indította el. Sorra fedezték fel az újabb vércsoportrendszereket, ami a humán-genetika nagy fellendülését eredményezte.

Az antropológiai kutatásban mérföldkövet jelentett a Boyd testvérek felfedezése, 1934-ben, miszerint sok ezer éves múmiák beszáradt testrészeiből is lehetséges a vércsoport-meghatározás. Az ő felfedezésüket Candela és mások kutatásai követték, akik olyan módszereket dolgoztak ki, amelyekkel csontból is megállapítható a vércsoport. Így alakult ki a paleoserológia (történeti szérumtan) tudománya. A módszer alkalmazását az tette lehetővé, hogy a csontban, a vércsoport-tulajdonságok olyan szerves anyagokhoz kötődnek, amelyek csak igen lassan bomlanak le, vagy oldódnak ki a talajvíz hatására. Gyakorlatilag 5000-6000 éves csontból is meghatározható a „vércsoport”.

A nagy lehetőségek láttán az angol Mourant szerkesztésében elkészítették a Föld lakóinak

vércsoport-térképét, majd a vércsoportok időbeli megoszlásának regisztrálására is több kísérletet tettek. E nagy felbuzdulást azonban letörte az a megfigyelés, hogy a vércsoport-térképek egyes területein az „elvártól” nagyon különböző a megoszlás. Az elsők között, az indiai Guha ismerte fel, hogy bizonyos fertőző betegségek meghatározott egyénekre szelektíven hatnak. Így pl. a pestis főleg az A és a B vércsoportú embereket, míg a sarlósejtes vérszegénység a 0-ás vércsoport-hoz tartozó egyéneket pusztította elsősorban.

A fenti felismerés után az antropológia ismét visszatért az alaki jegyek vizsgálatára, amelyek közül a legmegbízhatóbbnak az ujj, a tenyér és a talp „bőrlecrendszerének” kutatása bizonyult.

A fizikai antropológiában – és egyúttal a vércsoport kutatásban, valamint az immunológiában – újabb mérföldkövet jelentett az 1956-os esztendő. Grubb és Lawell felfedezték az „első” emberi immunglobulint (ellenanyag-tulajdonságokkal rendelkező, kémiai szerkezetüket tekintve egymással rokon fehérjék). Mai ismereteink szerint öt vérfehérje tartozik az immunglobulinokhoz. Ezek egyike a gamma G-globulin (IgG), amelynek a molekulásúlya 160,000 körüli.

Az osakai Japán Orvostudományi Egyetem Igazságügyi Orvosszakértői Intézetének munkatársai, Hideo Matsumoto professzor vezetésével tisztázták az immunglobulinok további szerkezetét. Tizenkilenc évi kitartó és pontos munkával és nem utolsósorban óriási anyagi ráfordítással az IgG molekulában olyan öröklődő tulajdonságokat is hordozó kromoszóma-részecskéket (marker-géneket) találtak, amelyek a három emberi nagyrasszra külön-külön jellemzőek és az egyikben előforduló „markerek” nincsenek jelen a másokban.

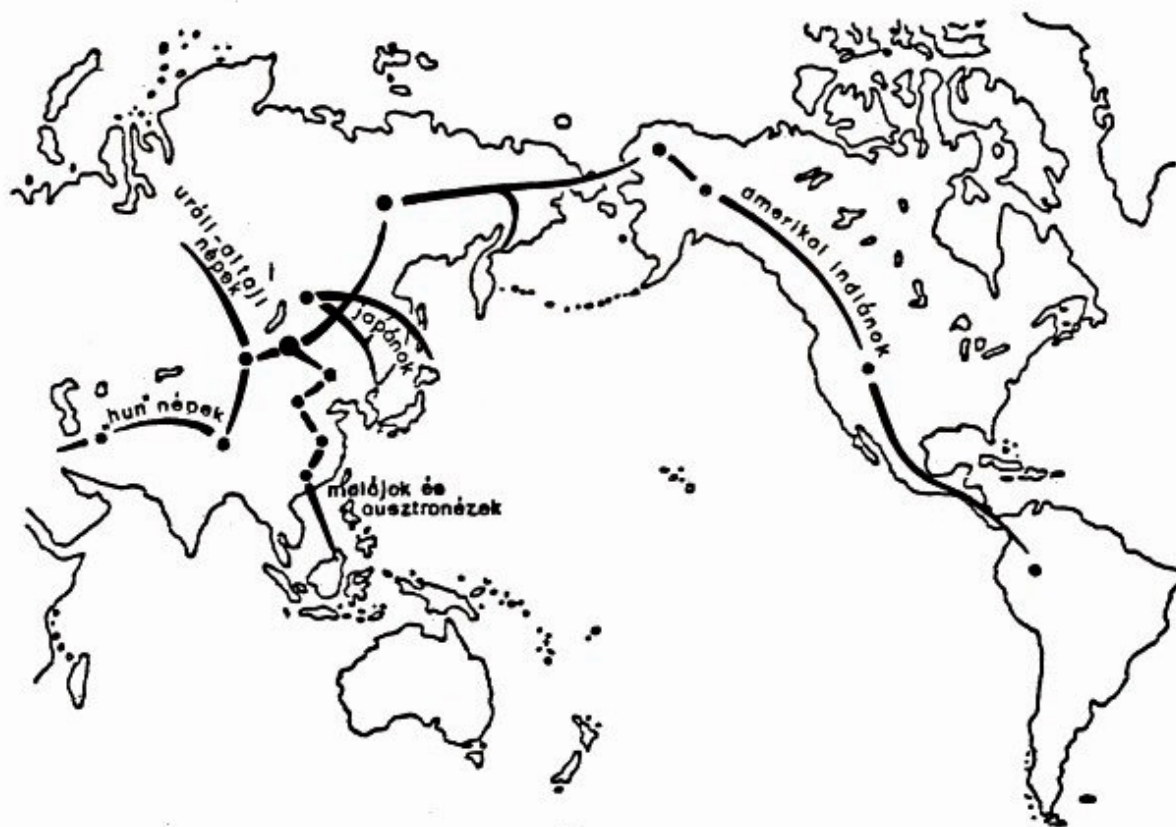
Kutatásaikat ezután az IgG egyik olyan változatára terjesztették ki, amely csak a mongolid népekre jellemző. Huszonkét (22), mongolid nagyrasszba tartozó népcsoport 6617 egyénétől vett vérmintát vizsgáltak meg. Az eredmény meg-

döbbsé volt. A japánokra jellemző marker-gének előfordulási aránya Koreán és Észak-Kínán át egyre nőtt, majd a Bajkál-tó déli és keleti részén élő népeknél érte el a csúcspontját. Ez nem kisebb tény, minthogy ez a terület – a *Bajkál-tó déli és keleti része* – tekinthető a japánok őshazájának.

Ebből a centrumból kiindulva Matsumoto és munkatársai ezt a mongolid népekre jellemző marker-gént végig követték a Bering-szoroson át az amerikai kontinens Sziklás hegységén és az Andokon keresztül egészen a Tűzföldre. – (Lásd a csatolt térképet.) – Ebből egyenesen következik, hogy az indiánok őshazája a Bajkál-tótól keletre található és onnan északnyugat-Szibérián keresztül a Bering-úton – és nem ahogyan eddig véltük, az Aleutakon át – jutottak le a Tűzföldre.

Az (amerikai) indiánok külön nagyraszba való sorolása genetikailag tehát nem indokolt.

Az osakai intézet kutatói a Szovjet Tudományos Akadémiával együttműködve – annak megbízásából – a Szovjetunió területén élő északi és déli burjátoktól, a mongoloktól, valamint számos un. „uráli” (ugor) néptől – (manysiktól, hantiktól, komiktól, udmurtoktól, mariktól és mordvinoktól) – vettek vérmintát. Az uráli (ugor) népeknél – akikkel a magyarokat is rokonítják – az említett japán kutatók ugyanazt az IgG típust találták meg, amely a Bajkál-tótól ma délnyugatra élő népeknél is előfordul. Így arra a következtetésre jutottak, hogy az uráli népek ősei Belső-Ázsiából – feltehetően Kelet-Turkesztán területéről származtak.

A mongolid nagy-rasz eredete a Bajkál-tó dél-keleti vidékén és népeinek elterjedése a földön, a japánok által felfedezett és vizsgált – IgG marker-gén mérések adatai alapján

A japán kutatók az ázsiai („mongolid”) népeket az immunglobulinok előfordulása alapján két csoportra – északra és délre – osztották. A *déli csoport*hoz tartozók Dél-Kínát, Délkelet-Ázsiát, Malaysiát, Melanéziát, Mikronéziát és Polinéziát népesítették be, – amint azt a csatolt térkép szemlélteti. Az *északi csoport*on belül két alapvető vál-

tozatot mutattak ki. Az egyik típus – amint már említettük – az amerikai kontinens felé vonul. Ugyanebből a csoportból egy másik ág kelet – Koreán keresztül a Japán szigetek – felé mutat.

A másik változat a Bajkál-tótól délnyugatra eső területről indulva, észak-nyugat felé vette útját, majd hosszabb-rövidebb ideig megszállt az

Ural-hegység délkeleti, majd délnyugati részén, aztán innen nyugatra költözött; egy részük ma is ott él sok más helyi lakóval keveredve – más részük a „honfoglaló magyarság” egy részét alkotta.

Amíg ezen uráli (ugor) népek egy részénél – (az északi mongolid népek nyugati ágánál) – az ázsiai népekre jellemző marker-gének 2/3 - 1/3 arányban oszlanak meg, addig az e csoportból kivált, ún. „finn” népeknél ez már nem található meg. Matsumoto említi munkájában, hogy az uráli népeknél az europidokra jellemző marker-gének is előfordulnak.

Mit jelent a tudomány számára a japán kutatók felfedezése? Olyan új, objektív vizsgálati módszert, ami eddig nem állt a kutatók rendelkezésére és ezért jórészt csak hipotézisekre támaszkodhattak bizonyos népek eredetének és vándorlásának kutatása során. Mit jelentene nekünk magyaroknak egy hasonló vizsgálat elvégzése? Ha nálunk is kimutathatók lennének az észak-mongolidok nyugati ágára jellemző marker-gének, akkor végső biológiai eredetünket nem fedné többé homály.

A mongolid népekre jellemző marker-gének kutatására a japánok eddig hozzávetőlegesen any-

nyit költöztek, amennyibe nekünk a paksi atomerőmű teljes beruházása kerül (egyetlen vizsgálat ára 600,000 forint). Így reális esélyünk a vizsgálatok elvégzésére egyelőre nincs, hacsak nem kerül sor egy gyümölcsöző japán-magyar tudományos együttműködésre. Az anyagi bázis hiánya teremtette korlátok természetesen más szakterületen is jelentkeznek. Ezért rendkívül fontos az országok közötti minél szorosabb kapcsolat a tudományok művelése terén is.

Megjegyzés: A szerző, Dr. Kiszely István antropológus, ezévi 1986. május-júniusban felkereste Kínában az ujugurokat és ezt megelőzően többszöri kutatóutakon vett részt Kínában és Ázsiában. Értesítése szerint, az említett Matsumoto japán professzor elvégez számára 400 marker-gén vizsgálatot, az ujugurokról, valamint Erdélyből, Gömörből és Magyarországon négy endemikus helyről is. Az így nyert adatok majd nagymértékben fognak hozzájárulni a magyarság eredetének, útjának és összetételének vizsgálatához.

Megjelent és átvéve: Magyar Nemzet – 1986. március 17. számából. – Budapest.

Theoretical migration route

The probable route of Asian Ob-Ugrian tribes that settled in California about 3000 years ago, travelling as sea-faring people by boat through the Bering Strait and then following the coast, during salmon-runs to California

Prof. Otto J. von Sadvoszky